

Kärleksrosor : dikter /

Edquist, Ester,

81 A Br.

Vittor-Sö.

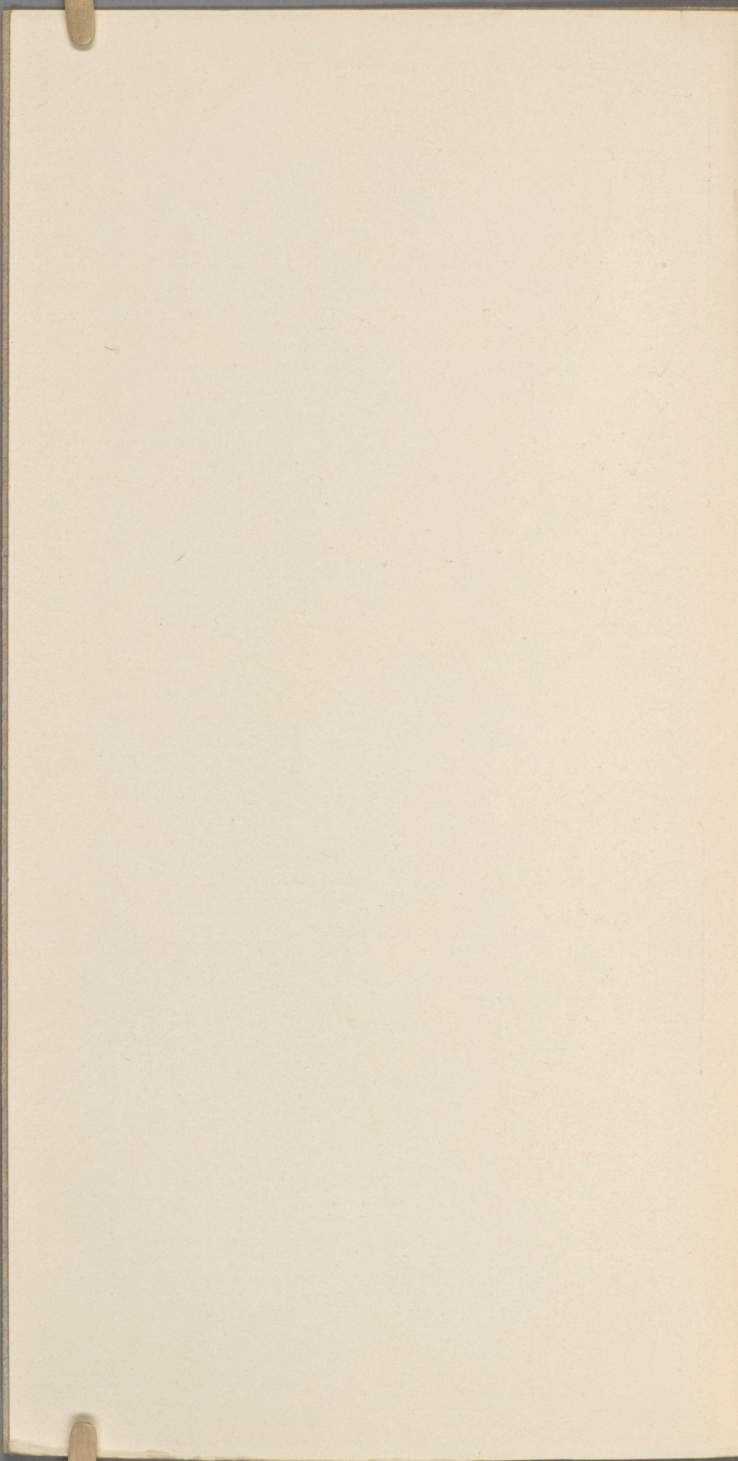
(B.)
0°

58.

P. Palmquist's
aktieförlag
Stockholm.

1907

Kärleksrosor

Kärleksrosor

—————

NY CARLSSON & CO. BOKFÖRLAG
BOKFÖRLAGET

Kötterstoser

Kärleksrosor

DIKTER AF
ESTER EDQUIST

P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
STOCKHOLM

Kärleksrosor

DRITTE ÅR

ESTER WIDQVIST

Tryckt hos
P. Palmquists Aktiebolag, Stockholm 1907

INNEHÅLL:

	Sid.
Kärleksrosor	7
Längtan till Gud	11
Där ville jag vandra	14
På tidens älf	16
En drinkares hustru	19
Är <i>du</i> en man?	22
»Jag kommer tidigt i morgongryningen och ropar»	24
Skön Rosenfrid	27
Se, skarorna ila	32
Jerusalem.....	34
Sorgebikt.....	36
Den stormdrifnes rop till Gud.....	39
Zincali	41
Hvad är kärlek	45
Herkules vid skiljovägen	47
När solen dalar	51
Mot ljuset	52
Vårmorgongryning	53
Vid stranden	55
Härligt är ditt namn	58

	Sid.
Har du hört	60
Munken Colas	62
Längtan till hemmet	67
Han kommer	69
Juledagsmorgon	72
Helig rökelse	75
Sylvesterafton	78
Hälsning från Sverige	80
Bortom ökenvidden	82
Lifvets eld	84
Daggig morgon	86
Blomkinds vaggsång	88

Kärleksrosor.

Ⓕåten glider utför floden,
glider öfver böljor hän;
där vid stranden skymta borgar,
stolt de spegla sig i Rhen.

Gamla sägner kring mig smyga,
minnen vakna, som jag glömt;
bilder ser jag gå och komma,
som min barndomstanke drömt.

Riddarbilder dock förblekna
för en »borgfrus», skön och mild,
och ju längre båten glider,
klarare blir minnets bild.

Tydligt ser jag henne vandra
öfver vindbron från sin borg,
och den fina armen tynges
af en sällsamt flätad korg.

Lätt är foten, mjuk är handen,
blicken mild, som himlens blå.
Till de fattiga och arma
skall den höga borgfrun gå.

In i armod's koja faller
strålar från en högre sfär,
när den ädelborna ödmjukt
fram sin kärleks håfvor bär.

Sorgsna, tunga tankar flykta,
matta händer lyfta sig,
och från svaga läppar hviskas:
»Borgfru! Gud välsigne dig!»

Men en annan stämma ljuder
vinterkall och håfullt hård:
»Nådiga, jag tror du ämnar
gifva folket kunglig vård!»

»Männe jag ej sagt, att aldrig
lata trälar få mitt bröd!
Arbetslusten hos dem väckes
endast genom verklig nöd.»

Slottsherrns röst af vrede skälver,
och sin häst han stiger af,
rycker från gemålen korgen
för att se, hvad bröd hon gaf.

Häpen, slagen som af blixten,
stirrar han i korgen ner —
Heliga Guds moders under —
endast *rosor* slottsherrn ser!

Kärlekshåfvor, ädelborna,
strödde du i världen ut. —
Kärleksrosor blomma ännu,
än är undrens tid ej slut!

Längtan till Gud.

Dav. Ps. 42: 2.

§åsom hjorten ropar,
törstig intill döden,
efter klara källan,
till dess friska flöden,
o, min Gud, jag längtar,
trängtar efter dig!

Pilgrimsfoten domnar,
 hoppets eld förbrinner
 lik en altarflamma,
 om ej dig jag finner. —
 O, min Gud, jag längtar,
 trängtar efter dig!

Ökenvinden nalkas,
 susar: »Här är grafven!» —
 Hinner jag ej målet,
 hemmet bortom hafven?
 O, min Gud, jag längtar,
 trängtar efter dig!

Hvi är jag förgäten,
 som en mask i gruset?
 Mörker mig omgifver,
 fjärran stängd från ljuset.
 O, min Gud, jag längtar,
 trängtar efter dig! —

Tyst, min ande, stilla!
Tviflets mörker svinne —
Salig skall du varda —
Hoppets låga brinne! —
Ö, min Gud, jag längtar,
trängtar efter dig!

Där ville jag vandra!

☉, där vill jag vandra, o, där vill jag gå,
där ingen har trampat det vajande strå
och ingen har brutit en blomma!

Där leka de fagreste »älfvorna» små,
och »Æolus söner», de klockorna blå,
i kvällen så sakteligt ringa.

De ringa all köld utur enslingens barm;
vid ljuvaste toner fly smärta och harm
likt mörkaste skuggor i skogen.

Och eviga andarne sänka sig ner;
från skönaste stjärna, på himmelen ler,
de timra en skimrande brygga.

Så sällsamt de nalkas på strålande bro,
de hviska om hvila och underbar ro
långt fjärran från villande stigar.

O, hvem vill ej vandra, o, hvem vill ej gå
den stigen, där ingen har trampat ett strå
och ingen har brutit en blomma!

På tidens älf.

(Sigberts moders sista sång för sin son.)

Hän din farkost glider
öfver tidens älf,
och vid styret sitter
junker Sigbert själf.

Ej din julle simmar
öfver bölja sval
under ljud af pukor,
flöjter och cymbal.

Vill du målet vinna:
vishet, sannings ljus,
hårdt du månde kämpa
genom svall och brus.

Hör du sång ur djupen
bjuda sällhetshamn,
tro ej trolldomskväden —
bed i Jesu namn!

Vilja nymfers skara
dåra dig med lek,
glöm ej lifvets allvar,
blif ej viljevek!

Nalkas köld och töcken,
stormar motgångsvind,
släpp ej styret, Sigbert,
bleknar ock din kind!

Hårt du mände kämpa
genom svall och brus,
vill du målet vinna:
evighetens ljus.

En drinkares hustru.

Hu! Liten Sigbert, i kväll är nordanvind!
Säg, om du fryser, mitt barn så blek om kind!
Kom, säg mig, liten Sigbert!

I etersalar, där gnistra stjärnor gladt;
men i vår kammar är kvällen svart som natt.
Oss hjälpe Gud, min Sigbert!

Mitt sista smycke, ett arf, en gyllne ked',
jag ämnat sälja att köpa ljus och ved,
men o! — den fanns ej, Sigbert!

Nu få vi drömma, här vid vår kalla härd,
om änglars himmel och paradisetts värld —
Den drömmen värmer, Sigbert!

Tyst! Lyssna! — Jubla! Jag hör din faders steg.
Men nej! — Förgäfves! — Så tom är öde väg.
Din fader dröjer, Sigbert!

O, gråt ej, älskling! Mitt hjärta brister då.
Du vet, mitt solljus är dina ögon blå.
O, gråt ej, liten Sigbert!

Så talar modern och smeker gossen sin;
och kvällen skrider, han somnar ändtligt in
så djupt, den lille Sigbert.

Men Sigberts moder, med kind i feberglöd,
hon vakar, beder i bitter ångst och nöd
en bön för slumrarn Sigbert.

För »lastens brunnar», ack, Kriste, för ditt blod,
min son bevara! O, hör mig, Jesu god!
O, Gud bevara Sigbert!

Är *du* en man?

Är *du* en man, som ej din kunskap vårdar,
men dväljs bland rosor uti nöjets gårdar,
förslafvad, viljevek;
som drömmer stort om ärans fröjder
men aldrig kämpat mot de ljusa höjder —
ett strå för vindens lek?

Är du en man, som skeptiskt, hånfullt talar
om »andens värld och sälla himlasalar»
och »tid förutan tid»,
men ej de visas helga lampa bränner
och ej dig själf, ditt eget hjärta känner,
en dåre — utan frid?

»Är jag en man?» O, ville du blott våga
dig själf, i sannings namn, med allvar fråga, —
du vore vunnen då.

Du skulle minnas, hvad du nu förglömmar,
de pund förvalta, du i stoftet gömmer,
och fri mot ljuset gå!

**"Jag kommer tidigt i morgongryningen
och ropar."**

Ps. 119: 147.

Arla jag i morgongryning kommer,
ropar: fräls mig, o, min Gud!
Fria mig från djupens ångst och fasa;
gif mig helighetens skrud!
Efter dig min ande trängtar,
längtar
hem från öde land,
Stark din vredes låga brinner! —
Finner
jag väl himlens strand?

Stark, din vredes helga låga brinner. —

Herre, jag åkallar dig!

Se, de heta böljors svall mig höljer.

Gud, vill du förkasta mig?

Månne man i skuggors salar

talar

om din trofasthet;

eller utur djupen svingar,

klingar

sång i evighet?

Fader, du min tröst, min frälsningsklippa,
aldrig svika kan din nåd,

den du byggt, min Gud, för tiders tider
efter evigt kärleksråd!

Mina böners rop du hörer,

förer

mig från svall och brus,

att jag dig, min konung, finner,

vinner

salighet och ljus.

Därför ock min ande »jubilate!»
sjunga skall i härlighet
och uti æoner ändlöst prisa
frälsad, Guds barmhärtighet!
Sorgetid är flydd och striden,
friden
dväljs bland palmers blad.
Hosiannahymner skalla
svalla
evigt i Guds stad!

Skön Rosenfrid.

Bländhvita flingor, de lätta små,
dunlent och mjukt emot rutan slå.

Inne jag sitter i vinterkväll,
sitter vid brasan, vid spiselhäll.

Lågorna tråda en glädtig dans,
stiga och flamma och dö i glans.

Minnen från barndomens undertid
smyga sig fram uti aftonfrid.

Väna gestalter från sagoö
åter slå bro öfver glömskans sjö,

komma i glimmande ståt och prakt,
fängslande sinnet ännu med makt.

Sist bland dem alla en jungfru går,
rosor det växer i hennes spår. —

Huru den sagan, likt insjövåg,
smekte och tjusade barnahåg;

sagan om henne, så vän och blid,
kallad af alla »skön Rosenfrid».

Blicken var strålande ljus och klar,
rösten melodisk och underbar;

ren, såsom flingan, var hennes själ,
gladt hon sig offrat för andras väl.

Grånade tiggarn vid vägens kant
gaf hon med glädje sin sista slant.

Gråtande barnet i famn hon tog,
jublade glad, när det åter log.

Pilgrim, som dödstrött i sanden låg,
räckte hon vatten af källans våg.

Ofta till sjuklingens bädd hon kom,
dröjde där vakande natten om.

Gladt hon sig offrat för andras väl;
ren, såsom flingan, var hennes själ.

»Hvarhelst den jungfrun i världen går,
växer det rosor i hennes spår.»

Slöt så den saga, som barn jag hört;
underbart städse den sinnet rört. —

Glöden än glimmar på spiselhäll,
stilla, så stilla är vinterkväll.

Väna gestalter från sagoö
smyga sig hem öfver glömskans sjö.

Sist bland dem alla den jungfrun går,
jungfrun med doftande rosor i spår. —

Hvarest, o, hvar uti världen vid
finner man åter »skön Rosenfrid»? —

Se, skarorna ila!

Se, skarorna ila mot kullarne opp! —
Mot världens lockande höjder
där hastar en underskön ynglingatropp
att plocka vinkande fröjder;
och fröjderna lysa med guldets glans. —
Men nöjenas gudom, med vissen krans,
snart ligger i spillror slagen. —
Mot kullarnas krön, där skaran gått fram,
i kvällen det ekar: »Bedragen!»

Där vandrar en annan, en skimrande flock
mot *livets* soliga höjder.

De söka väl frukter, som vinka, de ock;
men endast *sanningens* fröjder

dem egga att kämpa mot mål, som står
i lustgårdens famn, bortom flod, som går
högt mellan döden och lifvet. —

När skaran försvunnit, tonar en sång:

»Vi njuta, hvad ej är beskrivet!»

Jerusalem!

»Om jag förgäter dig, Jerusalem,
så förgäte mig min högra hand!
Min tunga låde vid min gom,
om jag ej minnes dig, om jag
ej håller Jerusalem för min allra
högsta glädje.» D. ps. 137: 5, 6.

Ensam i öde öken,
ensam på spårlös stig,
ensam bland storm och töcken
längtar min själ till dig,
o, mina drömmars älskade hem,
Jerusalem!

Ensam jag ock mig känner,
ensam bland vänners tal,
längtan mig bittrast bränner
ensam i festlig sal.
O, mina drömmars älskade hem,
Jerusalem!

Gif mig blott örningar!
Låna mig änglahamn!
Jublande upp jag svingar
hän i din öppna famn.
O, mina drömmars älskade hem,
Jerusalem!

Sorgebikt.

Kom, sätt dig här invid hafvets strand
och räck mig en stund din mjuka hand;

ty allt medan kvällsol sjunker röd,
jag tälja dig vill min bittra nöd!

Min vänaste syster, tiden går,
ren borta jag varit trenne år.

Nu vänder jag hem, en bruten man;
af hägrande dröm jag intet vann.

I mössa så vit, med eldigt mod,
i jublande fröjd jag lycklig stod.

Då räcktes mig blomster utan tal,
men äfven en sirad, fylld pokal.

Den drycken, den drycken, ljufligt röd,
gaf rusande, hetsig feberglöd.

I sjudande blod sig giftet spred,
förhärjande kval jag stundom led.

Jag velat pokalen slunga ner
i afgrundens djup, dit blick ej ser;

men fyllde den om och om igen —
med lidelse het den tömmes än.

Omätligt ve, o, bittra nöd,
den drycken mig bringar evig död!

Min syster, om än du har mig kär,
ett löfte, en helig ed mig svär:

att aldrig du låter din hand, så fin,
kredensa en droppe giftigt vin.

Du löftet mig ger å enslig led,
men himmelen, vet, den hör din ed!

Nu börjar det skymma, hem jag trår;
men hvila och ro jag aldrig får.

Den stormdrifnes rop till Gud.

»Utur djupen ropar min själ till dig!»

Af ångest kvald,
jag är ett syndens barn;
begärens vind
mig drifver likt ett flarn.
O, Jehovah, dig nådelig förbarma,
för Jesu skull,
och ryck mig undan svallet! Hör mig, arma
och usla mull!

I nöjets dryck
jag ingen sötma fann,
och hjärtat ro
bland världens larm ej vann.
O, Fader huld, till dig jag häftigt längtar
från stormens brus.
Min frälsnings Gud, till dig min ande trängtar,
till fridens hus!

Zincali.

Öfver slätten synas spår af vagnar,
 mörka spår på bländhvitt fält,
 och i fjärran ett par hästar
 skönjas och ett uselt tält.

En zigenarhord sig drager
 ifrån nordnen söderut. —
 Fåglar komma, fåglar flytta,
 fly, när sommartid är slut. —

Arma folk, som hemland saknar,
sagans forntid du dock har,
och kring dina lägereldar
myter skymta här och hvar.

En legend om dig jag hörde,
när som barn en gång jag stod
spörjande inför din skönhet
och ditt orofyllda blod.

Invid Nilens strand du ägde
hem och lyckans öfverflöd,
njöt inunder höga palmer
skydd för middagssolens glöd.

Kom en dag i aftonväkten
till ditt land ett flyktingpar,
mannens anlet sorger fårat,
änglaskönhet kvinnan bar.

Mildt hon slöt intill sitt sköte
litet barn, i slummer låg;
törsten brände, och med längtan
såg hon hän mot Nilens våg.

Men du sade: »Ingen främling
nalkas får den helga flod!»
Inför helighetens under
ej du visste, att du stod.

Tänkte icke, att din lycka
skulle falna inom kort,
när du sände tröttad flykting
törstande i kvällen bort.

Tusen år, snart tusen åter
sedan dess försvunnit har,
men, som molnet döljer solen,
än förbannelsen är kvar.

Ibland folkens millioner
på den vida jordens ring,
o, Zinali, lik en flykting
kastas du, ett stoftgrand, kring! —

Öfver öde slätten faller natten,
vagnars spår ej blicken ser,
allting sveper sig i dunkel,
endast himlens skönhet ler.

Hvad är kärlek?

Hvad är kärlek? Så min ande frågar,
och den beder och den brinner;
öfver himlarne min längtan ilar,
men ej svaret själen finner.

När jag älskat, som jag trodde, rikast
och omkring mig rosor strödde,
nådde mig ett ord, så hvasst, som klingan
af ett svärd, och hjärtat blödde.

Lik en vilsen, efterblifven fågel
utan hem — den ingen känner —
skall om solens land jag drömma,
tills min längtan mig förbränner.

Månne uti döden jag kan finna,
hvad ej lifvet kunde gifva?
Sjunka i ett haf af ändlös kärlek
och till *ett* med ljuset blifva! —

* * *

Långt bortom den dalande solen
jag skådat en rymd uti glans,
har lyssnat till sfärernas sånger
och världarnas rytmiska dans.
Den längtan, som hjärtat förbränner,
den blifver den flammande bro,
på hvilken jag vandrar till hvila
i eviga rymdernas ro.

Herkules vid skiljovägen.

Legendernas sällsamma sagor
de äro som något drömdt,
som någonting fängslande fagert,
bedårande, halft förglömdt.

En myt från antiken framskymtar
för minnet i denna stund,
så skön, som en skimrande stjärna
mot eterns mörkblåa grund.

En yngling, gudomligt mäktig,
med stolta och rena drag,
skall välja en bana i lifvet;
men fritt efter sitt behag!

Med undran han spanar och frågar,
han känner ej världens svek.
Han kommer från barndomens lunder,
från vårdagens morgonlek.

Ett haf utaf frågor är själen,
högt tankarnas vågor gå,
då plötsligt för ynglingens blickar
två kvinnogestalter stå.

Den ena är fager som rosen,
berusande i sin makt;
den andra är vän såsom liljan
i ädel och snöhvit prakt.

Den första förunderligt sjunger
om sinnenas lust och fröjd;
den senare strålande visar
en väg till Olympens höjd.

Och vällustens sånger sig blanda
med dygdens och ärans röst. —
Den ena vill vallmobedöfva,
den andra ge kraft och tröst.

Och ynglingen bäfvande lyssnar,
när lockelsens sång han hör;
men dygdens gudomliga skönhet
förförelsens makt förstör.

Han känner sitt heliga ursprung
och trängtar att hinna dit,
där eviga fröjderna njutas;
han följer »skön Liljehvit».

Igenom försakelsens ängder
Olympen han slutligt når,
på ärans odödliga höjder
som gudarnas like han står.

* * *

Hvad ännu den åldriga sagan
dess strålande skönhet ger,
det är, att i *dygdens utöfning*
hon människans storhet ser.

När solen dalar.

Se, o, se, hur dagens stjärna stilla dalar
uti sällsam prakt vid västerns rand!
Huru denna purpurglans till hjärtat talar —
talar om ett fjärran skönhetsland!

* * *

Jordelifvet flyktar, lefnadsdagen svinner,
ack, så hastigt, likt en kvällsminut! —
Salig den, som uti Kristi fotspår hinner
in i evighetens ljus till slut!

Mot ljuset.

§ök likna den leende, tjusande vår!
Sprid glädje och solsken, hvarhelst du än går;
låt kraften ej slappas, ej modet förgå,
till lycka och fröjd blifver lifvet dig då.

Vårmorgongryning.

Nu stiger en doft emot högan sky,
öfver slätterna glindrar det bleka ny.

Det går genom skogen ett mäktigt sus,
alla furorna hviska om vår och ljus.

Och björkarna buga så fint i vind,
medan snödroppen drömmer helt blek om kind.

Det sväftar en doft öfver haf och land,
och det ljuder en sång ifrån strand till strand.

Och lifvet, det stiger i klang och färg,
ty allt lefvande dricker af vårens mærg.

Det dricker sig hälsa och dådkraft ny. —
Trötte tviflare, när skall din vårdag gry?

Vid stranden.

Vid stranden en drömmare drömde;
på hafvet en hägring han såg;
och solen den famnade världen
och kysste den lekande våg.

Och drömmaren tänkte, att hafvet
var huldt, som en moder är öm;
det skulle på böljornas armar
frambära till honom hans dröm,

frambära till honom hans trängtan,
hans kraf på en lefvande fröjd,
en mäktig och bärande lycka,
som lyfte till sällhetens höjd.

Men böljorna skiftade ständigt
och ändrade snarligt färg,
och alla de lockande syner
nedbrunno på hägringens berg.

Vid hafvet drömmaren sitter
beständigt och skådar däri;
han lyssnar till vågornas sånger,
men vet, att hans hopp är förbi.

* * *

Högt öfver de nyckfulla böljor
sig hvälfver den värld ej förgår.
Om drömmaren lyfte sitt öga,
han skönjde en syn, som består.

Han skönjde det lefvande ljuset,
den eviga kärlekens famn,
och funne sin bäfvande längtans
oändligt åtrådda hamn.

Härligt är ditt namn.

D. ps. 8: 2, 5, 6 och 10.

Härligt är ditt namn, o, Herre!
Högt, vår Gud, ditt majestät.
Du är värd att taga ära,
lof och pris i evighet.

Himlen dina verk förkunnar.
Outsäglig är din nåd.
Djupa, såsom vida rymder,
dina underfulla råd.

Dock, hvad äro vi, o, Herre,
mänskor uti dödens dräkt,
att på oss du tänka skulle?
Se, vi vissna för en fläkt!

Såsom blomster vi förtvine, —
men du vårdar oss likväl!
O, min Gud, mitt hjärtas konung,
evigt lofve dig min själ!

När af jorden stoftet höljes,
anden njuter härlighet;
du med ära oss bekröner
i en ändlös salighet.

Härligt är ditt namn, o, Herre!
Högt, vår Gud, ditt majestät.
Du är värd vår lofsångs jubel; —
prisad i all evighet!

Har du hört?

Har du hört, hur under nattens timmar
stormarna i mörkret vildt ha jagat,
slitit ifrån träden blad och grenar —
hört, hur all naturen suckat, klagat?

O, då fattar du, hvad tviflet
är för den, som trott och hoppats!
Det är klagan, storm och mörker,
sköfling utaf fröjd, som knoppats.

* * *

Har du sett, hur skogens blomster friska
fröjda sjuklingen på smärtans läger?
Har du sett hans matta ögon stråla,
när ett vänligt ord du honom säger?

O, då fattar du, hvad hoppet
är för sargadt mänskohjärta!
Det är kärleksord och blomster;
det är hugnad uti smärta.

* * *

Har du sett ett barn, som, trött af leken,
ilar i sin moders öppna sköte,
slumrar sedan ljuft och tryggt hos henne,
som i kärlek gick sitt barn till möte?

O, då fattar du, hvad hvilans
är för trötte uti striden:
*trygghet under vida vingar,
uti fadersfamnen friden!*

Munken Colas.

Mörkgrå murar uti spillror synas,
hvilka tala om ett forntids klosterhus;
fjärran Vatikanens tinnar glänsa,
och på afstånd höres Tiberns böljors brus.

Bakom dessa klostermurar glödde
en gång helig andakt och en tro på Gud,
som ej vacklade och sjönk beständigt
till ett tvinsjukt tvifvel på hans helga bud.

Hör jag icke tysta stämmor tala,
sägner gömmer än dess ljud från svunnen tid;
och i klostercellen åldrig pater
beder vid sin rosenkrans i stilla frid.

Munken Colas efter dagens möda
lutar fåradt hufvud i sin trötta hand.
»Prior», säger han, »min längtan ökas
hvarje stund till paradiset's sälla strand.

»Mera trött för hvarje afton blir jag,
utan Kristi kraft jag skulle snart förgå.
Tvenne falkar skall jag dagligt tämja,
tvenne harar hejda, sparfvar passa på.

»Och en drake skall jag städs besegra,
mäktigt lejon kufva, vårda väl en sjuk.
Efter dessa mödor, prior Petri,
känns min stenkudde som en fjäderkudde mjuk.»

»Idel dårskap talar du, min broder»,
 svarar prior Petri, »ingen här begär,
 du skall hinna dessa skilda saker
 på din arbetstid, som strängt begränsad är.»

Broder Colas suckar tungt och böjer
 djupare gestalten emot golfvet ner.
 »Likväl prior, är det, som jag talat,
 och om seger hvarje stund min ande ber.

»Mina ögon äro falkar tvenne,
 de för blindhets fara måste aktas väl,
 aktas, att ej världens glans dem bländar
 och en evig skada drabbade min själ.

»Såsom harar äro mina fötter
 snabba till att ila på begärens bud.
 Dem jag måste hålla väl tillbaka,
 ställa dem i helig tjänst hos lifvets Gud.

»Mina händer ville makligt plocka,
liksom sparfven, utan möda dagligt bröd.
Men i kampen växer anden uppåt,
hjärtat vidgas, fostras till de svages stöd.

»Draken är min tunga, svår att kufva,
onda tankars etter på sin spets hon bär.
Blott den Högste kan den lemman styra,
att det sannas visa tolk hon städse är.

»Starkt, som djurens konung, är mitt hjärta,
lejonkraft dess själfviskhet och högmod har;
tusen strider har jag stridt därinne;
fridens palmblad till mig frälsarhanden bar.

»Men min arma kropp, den är den sjuke,
stundom hetsigt varm och stundom kall den är;
törstande, till källans flöden trängtar,
hungrande, den brödets rika kraft begär.

»Väl den vårdas skall, ty heligt tempel
får ej falla för en vindfläkt, som en grushög ner,
men af Herren själf en gång förflyttas
dit, där fridens solsken öfver nejden ler.»

Längtan till hemmet.

Solen dalat, det är kväll; skuggor smyga sig
 såsom sorgsna tankar fram öfver ödslig stig.
 Pilgrimsfoten stapplar trött, hjärtat längtar hem
 ifrån gåtfull, dunkel led till Jerusalem.

Syster, fjärran kvällsol röd tyckte jag mig se
 skymten af vårt hemlands strand som en häg-
 ring le.

Under jubel sträckte sig mina armar då
 mot vårt längtans ljufva mål bortom rym-
 der blå.

Säg mig, känner icke du som en fläkt ibland
utaf salig harmoni ifrån livvets strand?
Månne vägen är så lång? Om en liten tid
kanske vi för evigt bo i de sällas frid.

Han kommer.

Hur mörk och lång är jordenatten!
En suckan genom världen går.
Den trötte trängtar efter vatten,
den fångne efter frihet trår.
De sjuke uti kval sig häfva,
i klagan höja de sin röst;
för mörkrets makt de blinde bäfva. —
Hvar gifves hjälp, hvar finnes tröst?

Tyst! Mörkret skingras, ljuset brinner,
likt solens glöd, i sällsam prakt,
och natten som en dröm försvinner;
ett budskap hörs från trakt till trakt.
I trötte, arme, människor alle,
i dag är eder frälsnings dag!
Se, Kristus kommer! Nederfalle,
och prisen högt Guds välbehag!

Han kommer, kommer, Han som krossar
all syndens makt och mörkrets här,
som kvalbetyngda ljuft förlossar
och salig fröjd till jorden bär.
Det brutna röet Han upprättar
och sorgset barn sin ro beskär,
och alla längtanstärda mättar
med himmelsk frid, som evig är.

Ej kommer Han i världslig ära,
är ej i furstepurpur klädd;
den Högstes bild Han dock ses bära
och vandrar af Hans ande ledd.

I larmet du ej Honom finner;*
Hans väsens rena melodi
är helig stillhet, hvilken minner
om oafbruten harmoni.

I kärlek fram till dig Han träder,
Guds son, i signad juletid.
Som suset af ett västanväder
Han nalkas med sin helga frid.
O, vill du lifvets sällhet vinna
så stanna, lyssna till Hans röst;
och vill du paradiset finna,
i tro dig hvila mot Hans bröst!

---

* Se Es. 42: 2.

Juledagsmorgon.

»Gloria in excelsis Deo!»

Arla i morgongryning
bringas oss sällhetens bud,
tolkadt af juleklockors
underbart tonande ljud:

Ensliga öknen fröjdas,
natten och skuggorna flytt;
heden som rosen blomstrar,
dagen har ädntligen grytt.

Isai stam har grönskat,
skjutit en telning skön.
Världen är frälsad — juble!
Folken försjunke i bön!

Kärlekens tröst är gifven:
Klädd uti människohamn
Gud sig förbarmar; sträcker
nedåt sin salighetsfamn,

bjuder all världen hvila
ljuft vid försonarens barm,
såsom ett barn i trygghet
hvilas på moderlig arm,

lofvar från jordens oro,
hän ifrån ängslande strid
leda de vilseförda
åter till lustgårdens frid.

Frälsad är mänskligheten!
Ära till lefvande Gud!
ljuder i eterhafvet
klockornas saliga bud.

Helig rökelse.

¶ In i det eviga vara,
fjärran från världshafvets vågor,
helige siaren skådar
skiftande bilder och lågor.

Gyllene altarets flammor,
sällsamt förunderligt rene,
brinna i bländande klarhet
inför den evige Ene.

Guds, den allsvåldiges, ängel
stilla till altaret länder;
rökelsekar utaf strålgans
höjer i heliga händer;

sänker det finaste rökverk
neder på flammande härden,
rökelsens sväfvande dofter
fylla den himmelska världen.

Hvad är det finaste rökverk?
Suck, under ängslande smärta
skälfvande fram under tårar
djupt från ett ångerfullt hjärta!

Lof, från tillbedjande ande,
buret på trosjublets vingar,
mäktigt ur jordlifvets skugga
upp emot Allfader svingar.

Bön, som ett längtande hjärta
fram till den Evige bärer,
det är det finaste rökverk
heliga elden förtärer.

Sänkt uti altarets flammor,
sällsamt förunderligt rene,
stige vårt rökelseoffer
högt mot den evige Ene!

Sylvesterafton.

Snabb, som en dröm, svinner dagen;
jordlivets vandring är kort.
Åren, likt vågorna, hasta;
rinna i tidströmmen bort.

Griper dig icke en svindel,
när du i världsfloden ser
farkost vid farkost framila,
skymta och — synas ej mer?

Snart öfver mörknande vatten
hän från de dödliges land
föres du själf i din julle
bort mot det evigas strand.

Älskar du leende våren,
sällhet, som icke förgår?
Sök då det eviga lifvet —
sök i det kommande år!

Vinn dig en arflott i ljuset,
skåda mot hägrande hamn!
Kärlekens ande dig styrke!
Bed i den heliges namn!

Bed om en klädnad af renhet;
bed om förlåtelsens frid!
Mäktigt för eviga lifvet
kämpa — och segrande strid!

Hälsning från Sverige.

(Från K. F. U. K. i Uppsala till Svenska församlingen i Paris, med en flagga, år 1907.)

När svenska flaggan vecklas ut
och fladdrar emot fästet blå,
du fjärran son, säg känner du,
hur hjärtats alla pulsar slå?

Bakom de fyra blåa fält
och gula kors ditt land du ser;
du ser de dystra, djärfva fjäll,
och dalens skönhet mot dig ler.

Och rundt omkring står skogen vakt
i vinterdagens hvita ljus.
Hvem glömmer väl den sång, som bor
i djupa furuskogens sus?

Blott ärorika minnens glans
vår svenska flagg bestrålat har.
Den höjes högt! Den fladdre fritt!
Den svaje stolt i rymden klar!

Bortom ökenvidden.

Melodi: »Första snön på
skog sig lägrat.»

Af NORMAN.

Bortom ökenvidden hägrar
vida havvets fria våg,
och vid stranden tyst sig lägrar
nu ett sällsamt pilgrimståg.

Palmers susning dem ej lockar
åter till den ökenvärld,
där den glädje, handen plockar,
dör, lik flamman på en härd,

där det sken, som fagrast skimrar,
är det tomma intets ljus,
och den boning, hoppet timrar,
faller för en vindfläkts sus.

Pilgrimsträngtan brännhet ilar
mot det mål, som fjärran ler,
fjärran längtans tanke hvilar,
himmelsk drömsyn blicken ser.

Bortom jordelivets öken
ljuda toner från ett land,
där ej växlingarnas töcken
bo på ljusomfluten strand.

Pilgrimsskara, skall du hinna,
hvad din längtan redan når?
Salighetens lustgård finna
i ett evigt jubelår —
i ett evigt jubelår!

Lifvets eld.

Gnistan i kvällen den steg så klar,
barn utaf kärlekens eld den var, —

skimrade, lyste i aftonglans
ljufligt, som Venus i stjärnekrans,

tändes och steg uti samma nu.
Gnistan, min älskling, den såg du ju!

Icke den slocknat i tidens ström,
såsom ett minne, en flyktig dröm.

Endast till formen den skiftat har,
blifvit en bländande låga klar.

Arla den brinner, när morgon gryr,
brinner ock särla, när dagen flyr.

Känner du värmen af flamman röd,
tränger till hjärtat dess djupa glöd?

Icke den slocknar i tidens ström,
såsom en underfull, flyktig dröm.

Barn af det eviga lifvet är
kärlekens sällsamma låga skär.

Daggig morgon.

Daggig morgon, du som träder
rosenröd ur österns famn,
skänker du hvad hjärtat beder,
för mig till min längtans hamn?

Dina skyars skimmer strålar,
bländande en vaknad värld,
du med guldglans fästet målar,
drottning Morgon, på din färd.

Kan du äga skönhets lycka,
om du tårars skepnad ser,
utan att med rosor smycka
äfven sorgen, att den ler.

Daggfrisk morgon, snart du rymmer;
på ditt segertåg mig bär,
att, när en gång afton skymmer,
solglans bor i drömmars sfär! —
solglans bor i drömmars sfär!

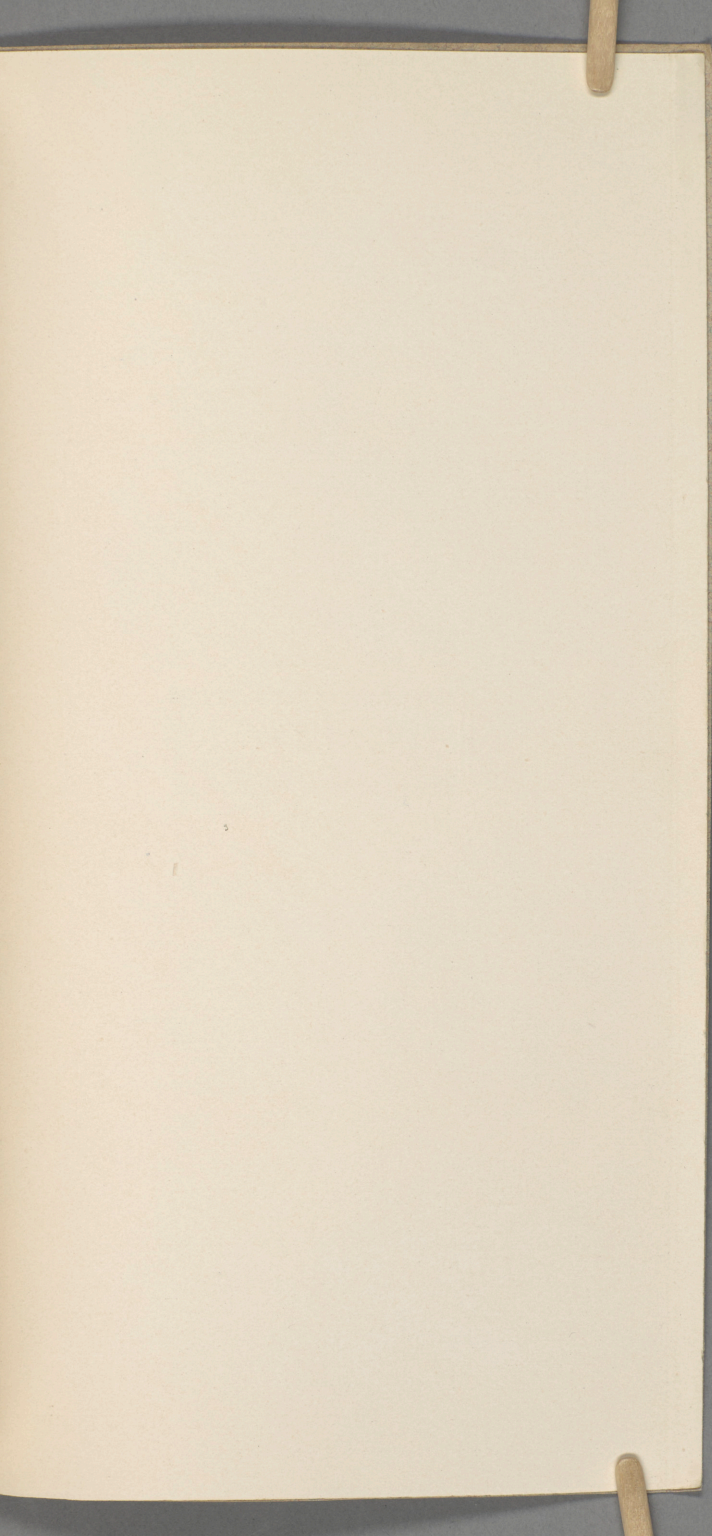
Blomkinds vaggsång.

Sof, liten Blomkind, sof!
 Sof på din moders arm,
 räds ej för vindens larm;
 stugan, fast bräcklig, skyddar nog —
 stugan, där Blomkinds fader dog.
 Slumra, älsklingen min!

Sof, liten Blomkind, sof!
 Sof vid din moders barm,
 dröm dig så rik, så varm,
 dröm dig högt öfver sorg och nöd,
 dröm dig högt öfver kval och död!
 Slumra, älsklingen min!

Sof, liten Blomkind, sof!
 Skön, som i liljeskrud,
 kläder dig Herren Gud,
 gifver din själ sin renhets ljus,
 hjärtat ditt blir Hans tempelhus.
 Slumra, älsklingen min!

Pris: 1 kr.